

ONTDEKTE IK ONZE STAD

Den Haag? Ik kom er geregeld. Eens per jaar maak ik in de hofstad een extra ommetje. Dan

wandel ik langs mijn geboortehuis. En laat de details van dit stukje stad weer tot mij doordringen. In de lunchroom die in de voormalige winkel van mijn ouders is gevestigd, doe ik een bakkie koffie. En vergeet prompt dat het knikkerstoepje voor 'ons' huis vorig jaar in Opsporing Verzocht zat.

Albanese criminelen kozen de veilige plek van mijn jeugd uit voor een criminele afrekening. Ik vertel de Turkse lunchroomhouder over mijn jeugd, het gezin en de buurt. Daarna loop ik naar het woonhuis van mijn vriendje Erik. Ik roep hard 'E-é-éri-ì-ik', mét schrill fluitje. Erik woont al veertig jaar in Australië. Ik ga op een stoeprandje zitten en zie mezelf de straat uitstappen. Op ontdekkingstocht in onze stad. Van Moerwijk en de duinen tot het Binnenhof, mijn step brengt me overal.

Begin 2009 ontdekte ik een extra bron van nostalgie, de Oud-Hagenaar, een tweeweekelijks krantje voor 50-plussers over de stad van vroeger. Plekken, foto's, mores en zeden uit vervlogen tijden. En nu hebben we sinds kort, dankzij journalist Ton van den Berg, ook hier zo'n krantje. De Oud-Utrechter. Wat blijkt? Ik heb met deze stad bijna zo'n nostalgische band opgebouwd als met Den Haag. In de laatste Oud-Utrechter las ik over strenge badmeesters, de steegjes van de Lauwerecht en de postzegelmarkt op de Vismarkt. En over de uitnodiging die de moeder van Henk Westbroek, in de tijd dat *geluk* nog niet een door jezelf afgedwongen staat van zijn was, ooit ontving. Of zij op de achterbank van de nieuwe auto van een familie uit de straat een kopje thee wilde komen drinken? Dan kon ze 'zelf voelen hoe geweldig de achterbank zit en wat een zee aan ruimte er voor je benen is.'

Van dit soort verhalen kan ik nooit genoeg krijgen. Mijn nostalgische levensgevoel wordt, als 50-plusser, groter. Alsof de kleiner wordende toekomst vóór me, onafwendbaar, meer terugkijken oplevert.

